

Het regent maar ik word niet nat

'Verwanten'

vraagt verwante toeschouwers



Verwanten, naar Iwanow van Anton P. Tsjechov, in een regie van Paul Peyskens, is de derde produktie van het Stuc-Leuven. Het produceren van eigen theaterprojecten wint binnen het pakket van theateractiviteiten van het Stuc aan belang, maar tegelijkertijd staat deze voorstelling in nauwe relatie tot de theatercursussen die daar worden ingericht. In *Verwanten* acteren voor het merendeel mensen die deze cursussen volgden. Het is dan ook eerlijk om *Verwanten* onder meer te bekijken als een school- of werkvoorstelling.

In de inleiding van de programma-brochure lezen we dat in deze cursussen gewerkt wordt aan "een herdefiniëring van het acteren: de afbouw van de acteursmythe". Dit laatste kan inderdaad een 'politieke optie' zijn, een drijfveer, een motivering van waaruit een terechte strijd tegen de "bestaande verkalkte opleidingen" wordt aangeboden; maar deze 'politieke optie' alléén volstaat niet. Wellicht maken de 'nieuwe tachtigers' hier precies dezelfde fout als de 68-ers, nl. te denken dat ze zonder de geschiedenis verder kunnen. Wie een volwaardig alternatief voor een traditionele opleiding wil opbouwen, moet zich over veel meer buigen dan de acteursmythe alleen: zij is immers slechts 'een gevolg van'. De vraag naar het belang

van métier, maar vòòr alles de vraag naar wat met de traditie — als opstapeling van te verwerken of te verwerpen rijkdom — dient hier gesteld. Dit alles even ter inleiding, als een van de kaders die m.i. tegenover de voorstelling gehanteerd moeten worden.

Territorium

Je wordt met een beperkt aantal toeschouwers binnen geleid in een vierkante kamer met houten vloer; tegen de grond ligt neonverlichting; door het grote deurgat achteraan, zie je, in een vermoedelijk grotere ruimte, een vleugelpiano staan; er zijn ook nog: een spiegel, twee zetels, twee ramen en twee andere deuren, waarvan één rechts naar het kleine kamertje van Iwanow leidt; de pick-up speelt zeer zacht muziek. Als je naar boven kijkt, zie je een aantal geweien hangen, die je op de muur van de grotere kamer, achteraan, in geschilderde vorm gereproduceerd ziet. Er komt een figuur (Jan Decorte) de kamer in, die zeer geestig met veel dubbele bodems fragmenten uit brieven van Tsjechov voorleest: een ontmoedigde, vermoede Tsjechov, die niet meer weet voor wie hij schrijft, die de kritiek een hol vat noemt en het theater het schurft der steden. De

Verwanten is na *Roelof Hartplein 4* en *Koning Oedipus*, een queeste de derde produktie van het Stuc-Leuven. Marianne Van Kerkhoven bespreekt de voorstelling. Nieuwe eenvoud of nieuwe armoede?



Foto's Kris Kuypers